

DET TALADE ORDET

DEN DAGEN PÅ GOLGATA
That Day on Calvary

William Marrion Branham

That day on Calvary
26 september 1960
Jeffersonville, Indiana, USA

“Det Talade Ordet är den ursprungliga säden.”

DEN DAGEN PÅ GOLGATA
That Day on Calvary

William Marrion Branham

That day on Calvary
26 september 1960
Jeffersonville, Indiana, USA

Gud välsigne dig, broder Neville, och tack skall du ha, God morgon, vänner. Det är en förmån att få vara här i Tabernaklet igen denna morgon för att tjäna Herren genom att förkunna Ordet och bedja för de sjuka. Och jag är mycket tacksam för den här dagen.

Jag blev häpen just då jag kom in. En broder kom fram till mig och sa: ”Jag vill inte vara lik de ovärdiga spetälska som blev helade.” Det var broder Wright. Jag hade bett för honom och Herren hade gjort honom fullständigt helbräddad. Han kom fram gråtande för att trycka min hand och säga, att han ville tacka Herren för sin helbräddagörelse. Han ville vända tillbaka och tacka. Allt är borta. Han är helt frisk nu. Vi är tacksamma för dessa vittnesbörd.

Vi är glada... Jag tror, att det hette en gång: "Jag gladdes, när man sade till mig; 'Vi skola gå till Herrens hus.'" (Ps. 122:1) Det är den kristnes förmån och glädje – att gå till Herrens hus.

När jag blickar omkring mig denna morgon, ser jag så många av mina vänner här inne, att jag är högeligen förtjust över det. Så vi ser fram emot ett härligt möte med Herren denna morgon. Vi väntar oss, att Gud skall möta oss genom att välsigna våra själar och sörja för oss, skänka oss det vi behöver. När jag blickar ut över församlingen, om jag nu börjar nämna alla mina vänner som är här, skulle jag få använda största delen av morgonen med att räkna upp olika namn. Det känns gott för mig att komma tillbaka till församlingen och se alla människor församlade här och träffa dem...

Hur skall det då inte bli, när vi kommer till himmelen och möts där till den stora, eviga och beständiga samvaron kring Guds tron – med just de välsignelser som vi har omhuldat. Där skall vi förvandlas och bli Honom lika, Hans avbilder, och beklädda med Hans Ande skall vi dyrka och tjäna Honom i evighet och aldrig bli trötta.

Tänk, att det inte finns någonting som vi kan föreställa oss av vad vi tycker om att göra, som vi inte då och då emellanåt tröttnar på att göra. Charlie, jag tror, att du och jag har jagat ekorrar mer än något vi tycker om att göra i den vägen, men som du vet, tröttnar man på det.

Och jag tycker om att fotvandra, ge mig av ut i bergen och bara vandra, men ibland blir jag trött på det och vill göra någonting annat. Och jag tycker om att köra bil.

Ibland brukar jag känna mig lite trött, utsliten och har nerverna på helspänn. Då brukar jag hoppa in i min bil och ge mig iväg, och medan jag kör längs vägen, håller jag i ratten och sjunger och stampar takten och ropar. Nå, efter en stund blir jag trött, och då vänder jag om och kör hem igen och börjar göra någonting annat. Men när vi når fram till att tillbedja Gud i det nya konungariket, där skall det aldrig finnas ett ögonblick av trötthet... Där skall det alltid vara välsignat, ständigt, ständigt. Men naturligtvis kommer vi då att vara förvandlade; vi kommer inte att vara sådana som vi är nu. Vi kommer att vara annorlunda, annorlunda skapelser än vi är i denna tid. Det gläder vi oss över.

Jag kom just att tänka på en sak. Jag vet inte, om jag någonsin har berättat det här eller inte, broder Charlie. För en tid sedan var jag nere i Kentucky tillsammans med honom och han sa: ”Broder Branham, tror du, att du och jag kommer att jaga ekorrar i Tusenårsriket?”

Jag svarade: ”Det tror jag inte, Charlie.”

Han sa: ”Men vi tycker ju så mycket om det, tror du vi skall tycka om det ännu när vi kommer in i Tusenårsriket?”

Jag sa: ”Nej, ingenting kommer att dödas i Tusenårsriket.”

Och han sa: ”Vi tycker ju så om att jaga.”

Jag sa: ”Charlie, tänk om jag kunde få dig övertygad om att du en gång hade varit ett svin och hade tagit dig upp till en högre tillvaro, till att vara en människa. Skulle du då någonsin vilja gå tillbaka och njuta av de nöjen som ett svin har?”

”Nej”, sa han.

Jag sa: ”Ser du, du skulle stå så mycket högre än svinet nu när du är människa, att du aldrig skulle vilja vara ett svin.” Så sa jag: ”Tag nu och multiplicera det där med tiotusen, och det är vad du kommer att vara, när du har förvandlats från vad du är nu till vad du skall bli. Du kommer aldrig att vilja vara människa mer.” Så är det. Det kommer att vara något helt annat. Jag blir så glad bara av att tänka på det, eftersom jag vet, att vi en dag skall stiga högre.

Om nu Herren så vill, skall vi nästa söndag, som infaller omkring... Sedan kommer jag att åka bort för att bege mig till Wyoming eller Idaho med ett par goda vänner, broder Minor Arganbright och broder Clayton Sonmore från de Kristna affärsmännen.

Veckan efter den följande – det är den sjunde – skall jag vara i Dallas, Texas vid sammankomsten som anordnas av The voice of Healing (Helandets röst), och min tur att tala är på kvällen den sjunde. Och sedan återvänder jag för att åka till Idaho med broder Arganbright och de Kristna affärsmännen, och möjligen håller vi ett möte en kväll i Minneapolis, innan vi åker därifrån. Sen har vi frukost med de Kristna affärsmännen.

Om Herren så vill, tänker jag nästa söndag morgon vara tillbaka här i Tabernaklet; och om det är tillåtet och om det är Herrens vilja, så skall jag tala om ämnet Virvelvinden i vinden, om Herren så vill.

Det tycktes ligga på mitt hjärta hela veckan; och en morgon helt nyligen, riktigt tidigt omkring klockan fyra på morgonen, vaknade jag och kom på tanken: Den dagen på Golgata. Jag vill tala om det denna morgon, om den dagen på Golgata.

För att få en text till detta ämne, låt oss nu ta fram våra Biblar och slå upp i Skrifterna Matteus' evangelium vid det 27 kapitlet, och vi skall börja med den 27 versen och läsa ett stycke av denna skrift för att få en bakgrund för oss. Sedan börjar vi strax, och efter gudstjänstens predikan skall vi ha bön för de sjuka.

Sedan jag senast var här, för att bara visa lite, hur min nya slags tjänstgöring i Herren har utfallit; jag har som gensvar fått höra fler vittnesbörd från det mötet än jag fått på länge. Det ligger någonting i att man måste få kontakt med människan oberoende av hur mycket övernaturligt som kommer till synes. Men ser ni, helbräddagörelsen måste grunda sig på den enskildes tro.

Om nu den enskilde har tro och de ser, hur den Helige Ande rör sig över åhörarskaran, och låt oss säga, att vissa saker inträffar: "Du heter så och så". "Du kommer från den och den orten" och "...Det gäller en viss sak som du har gjort" och "Så här kommer det att ske", och de ser

allt det här inträffa precis på det sättet, då borde den enskilde, som sitter där, blicka upp och säga: ”Det där måste vara Gud. Jag tar emot min helbrägdagörelse.” Men i stället säger den enskilde: ”Lägg dina händer på mig och bed för mig, så att jag blir helad.”

Så har vi blivit lärda här i Amerika – att tro det, och visst är det bibliskt. Men i Afrika och annanstans får vi se, att om någonting sådant bara inträffar, så sträcker sig hela åhörarskaran på en gång upp mot Gud och tar emot sin helbrägdagörelse – eftersom de aldrig har blivit lärda något. De har inte ens fått någon undervisning om helbrägdagörelse. Och när de sedan ser det, så vet de, att det finns en Gud som lever; och om Han lever, så är Han allsmäktig. Och Han helar, och det är nog. För grundvalen har redan blivit lagd – den grunden, att Han är en Helbrägdagörare och helar människorna. När de sedan ser denna närvaro verka genom hans församling, då säger de: ”Det avgör saken. Det är allt vad vi behöver.” Men vi har blivit lärda att lägga händerna på de sjuka och sådant. Därför slår det inte lika väl ut i Amerika.

Kom nu ihåg, nästa söndag morgon, om Herren så vill – broder Neville kommer förstås att meddela om det – En virvelvind i vinden.

Nu har jag gett er lite tid att slå upp i era Biblar Matteus 27. Låt oss börja läsa vid den tjugosjunde versen av Matteus’ evangelium. Lyssna nu noga, när jag läser.

27. *Då togo landshövdingens krigsmän Jesus med sig in i pretoriet och församlade hela den romerska vakten omkring honom.*
28. *Och de togo av honom hans kläder och satte på honom en röd mantel.*
29. *Och vred samman en krona av törnen och satte den på hans huvud, och i hans högra hand satte de ett rör. Sedan böjde de knä inför honom och begabbade honom och sade: "Hell dig, judarnas konung!"*
30. *Och de spottade på honom och togo röret och slog honom därmed i huvudet.*
31. *Och när de så hade begabbat honom, klädde de av honom manteln och satte på honom hans egna kläder och förde honom bort till att korsfästas.*
32. *Då de nu voro på väg ditut, träffade de på en man från Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade de att gå med och bära hans kors.*
33. *Och när de hade kommit till en plats, som kallades Golgata (det betyder huvudskalleplats),*
34. *räckte de honom vin att dricka, blandat med galla; men då han hade smakat därpå, ville han inte dricka det.*
35. *Och när de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem.*
36. *Sedan sutto de där och höllo vakt om honom.*

37. Och över hans huvud hade man satt upp en överskrift, som angav, vad han var anklagad för, och den lydde så: "Denne är Jesus, judarnas konung."

38. Med honom korsfästes då ock två rövare, den ene på högra sidan och den andre på vänstra.

39. Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet.

40. och sade: "Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset."

41. Sammanlunda talade ock översteprästerne jämte de skriftlärde och de äldre begabbande ord och sade:

42. "Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom.

43. Han har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han har behag till honom; han har ju sagt: 'Jag är Guds son.'"

44. På samma sätt smädade honom också rövarna, som voro korsfästa med honom.

45. Men vid sjätte timmen kom över hela landet ett mörker, som varade ända till nionde timmen.

46. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: "Eli, Eli lema

sabaktani?"; det betyder: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

47. Men när några av dem som stodo där hörde detta, sade de: "Han kallar på Elias."

48. Och strax skyndade en av dem fram och tog en svamp och fyllde den med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka.

49. Men de andra sade: "Låt oss se, om Elias kommer och hjälper honom."

50. Åter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan.

51. Och se, då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned, och jorden skalv, och klipporna rämnade,

52. och gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar stodo upp.

53. De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för många.

54. Men när hövitsmannen och de som med honom höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen och det övriga, som skedde, blevo de mycket förskräckta och sade: "Förvisso var denne Guds son."

Matteus 27:27-45

Låt oss böja våra huvuden ett ögonblick i bön. Herre, vi vet, att du är Gud, och efter att ha läst detta helgade och

heliga Ord kan vi fortfarande se, att Ditt väsen inte har förändrats. Du är alltid Gud. Och det såg ut, som om Jesus inte skulle få någon hjälp, att Han greps av onda händer och slogs i stycken, man spottade på Honom och hånade Honom, och Han hängde på korset blödande och döende; och det såg ut som om ingen hjälp stod att få någonstans, tills Han till och med själv ropade: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Men Du ingriper i det ögonblick då ingenting annat kan handla.

Vi har fått veta, Herre, att om vi har vilka floder som helst, som vi inte kan gå över, om vi har vilka berg som helst, som vi inte kan komma igenom, så har Gud enkom inriktat sig på att göra sådant som andra inte kan göra. Du är specialist på det. För Du vet orsaken till den dagen på Golgata. Eftersom Du är Gud, den Oändlige, visste Du, att denna stund måste komma. Men när den var fullbordad, då visade Du, att Du var Gud. Du visade, vem som hade makten.

Du skakade jorden och de heliga som sov i marken kom ut. Du gjorde solen svart som nattens mörker och visade så, att Du var Gud, men Du tycktes vara tyst så länge. Låt oss härav dra den slutsatsen, att så länge vi vandrar i Anden, ledda av Guds hand, vad som än tycks vara fel, om vi står ansikte mot ansikte med Golgata, skall Gud dock tala vid den rätta stunden, den rätta tidpunkten.

Gud Fader, nu skulle vi vilja bedja om förlåtelse för våra synder och våra överträdelser. Och vi skulle vilja bedja om Din Andes ledning. Led oss så som Duvan ledde Lammet. Låt oss vara lydiga mot vad som än må komma

oss till del, i vetskap om att Gud vänder allting till det bästa, och vi vet att det skall bli väl.

Var med oss idag vid denna gudstjänst. Vi ber, att Du må frälsa dem som är i stånd att bli frälsta och som söker efter frälsning. Fyll med evigt liv dem som söker efter det. Vi ber, att Du må hela dem som är sjuka och anfäktade och som har kommit för att söka helbrägdagörelse. Och vi skall prisa Dig för det. Vi ber om det i Din Sons, vår Frälsares Jesu Kristi namn. Amen.

När vi nu talar denna morgon, vill vi göra er uppmärksamma på texten som jag har valt att tala om, Den dagen på Golgata. Det ser ut, som om den kom vid en lite olämplig tidpunkt. Det här skulle omtalas på Långfredagen.

Golgata borde vi minnas varje dag. Vi har hört så mycket om det, läst så mycket om det. Ordets förkunnare har predikat om det allt sedan tidernas begynnelse. Sångare har sjungit om det genom tiderna. Profeter siade om det fyratusen år innan det någonsin ägde rum, och denna tids profeter visar tillbaka mot den dag då det ägde rum. Det är en sådan viktig dag.

Det är en av de viktigaste dagarna av alla dagar som Gud någonsin låtit gry på jorden. Och om Golgata är så viktigt för människosläktet, tror jag det gör oss gott att gå tillbaka och undersöka och se, vad det riktigt betyder för oss. För att se, vad som finns för oss och vad Gud har gjort för oss, och förstå, vad Han har lovat göra för oss. Det är därför som vi kommer till gudstjänsterna.

Det är därför som predikanten predikar. Det är därför som han forskar och fördjupar sig i Skrifterna och söker efter ingivelse – emedan han är en offentlig tjänare för Guds folk, och han försöker finna någonting som Gud skulle ha att säga till sitt folk, någonting som skulle hjälpa dem. Det kunde kanske gälla att döma dem i deras synder; men det skulle vara en hjälp till att resa upp dem, så att de må överge sina synder och sedan resa sig upp för att tjäna Herren. Och Ordets tjänare borde söka efter dessa ting.

Om nu denna dag är så viktig, en av de största dagarna, så låt oss se på tre olika saker som den dagen har betytt för oss. Vi kunde ha hundratals. Men denna morgon har jag bara valt ut tre olika livsviktiga saker, som vi skall betrakta under de närmaste stunderna, av vad Golgata har betytt för oss. Min bön är, att det skall döma varje syndare som är här, att det ska få varje helgad troende att sjunka ner på sina knän, att det skall få varje sjuk människa att lyfta sitt ansikte mot Gud och vara helad när han går härifrån, att varje syndare skall bli frälst, varje avfalling komma tillbaka och skämmas över sitt handlingssätt, och få alla heliga att fröjda sig, hämta nytt hopp och fatta nytt mod. Det ena stora, viktiga som Golgata betyder för oss och för världen är, att det har avgjort frågan om synden en gång för alla.

Människan befanns vara skyldig till synd, och syndens straff var sådant, att ingen människa kunde sona det. Straffet var så stort, att det inte fanns någon människa som kunde sona det. Jag tror verkligen, att Gud bestämde

det så – att straffet skulle vara så stort, att ingen människa kunde sona det – för att Han själv skulle kunna göra det.

Syndens straff var döden. Vi är alla födda i synd, danade i överträdelse och komna till världen som lögnare. För den skull fanns det inte en enda av oss som var värdig, ej heller kunde man finna någon på jorden som var värdig.

Synden fick inte sin början på jorden. Synden fick sin början i himmelen. Lucifer, djävulen, var en varelse fördömd för sin olydnads skull redan innan han satte sin fot på jorden. Synden började i himmelen, där Gud hade ställt änglarna och de himmelska väsendena på samma grund, gett dem samma betingelser som Han gav människorna. Kunskap... kunskapens träd. Livets träd och kunskapens träd, mellan dem kunde människan välja fritt. När Lucifer gavs företrädet att göra sitt val, ville han ha någonting bättre än Gud hade. Det var där som svårigheterna fick sin början.

Det fanns ett krav för synden. Kravet var döden. Döden var straffet och det betyder... Vi kunde gå in på betydelsefulla enskildheter av det här, eftersom jag tror, att det finns bara ett slags död. Det finns ett slag av liv. Jag tror, att en människa som har evigt liv aldrig kan dö. Och jag tror, att den själ som har syndat skall förintas fullständigt, eftersom Bibeln säger, att ”den själ som syndar skall dö” (Hes. 18:20) – inte människan, utan själen, som syndar. Alltså måste Satan säkert dö, så att han utplånas fullständigt. Vad jag är av annan åsikt än universalisterna, som säger, att Satan kommer att bli

frälst! Han syndade, och han är syndens upphovsman. Hans själ syndade, och han var en ande. Den anden skall förintas fullständigt, så att ingenting blir kvar av den.

När synden drabbade jorden i början för länge sen, var det som om ett täckelse av mörker hade fallit ner från himlen och det bokstavligen förlamade jorden. Det försatte varje varelse på jorden och hela Guds skapelse i trældom. Människan blev träl under död, sjukdom, sorg, bekymmer. Hela naturen föll med det. Synden var ett bedövningssmedel, som faktiskt förlamade jorden. Vi var bundna här utan hopp, eftersom varje levande varelse på jorden var underkastad den och varje människa född på jorden var underkastad den. Förlossningen måste komma någonstans ifrån, där det inte fanns någon synd. Den kunde inte komma från jorden.

En av oss kunde inte återlösa den andre. Och när människorna så förstod, att de blivit skilda från sin Gud, så blev de vandringsmän. De grät, de ropade, de slet ont, de strövade omkring bland bergen och genom ödemarkerna och sökte efter en stad, vars byggmästare och skapare var Gud. (Hebr. 11:10) Ty var och en visste, att om han någonsin kom tillbaka inför Gud, kunde han talas vid om saken med Honom. Men det fanns ingen väg som ledde tillbaka. Han gick vilse. Han visste inte, vart han skulle vända sig, och så begav han sig ut på vandringsstråt och försökte hitta någonstans, så att han kunde finna vägen tillbaka till den platsen. Någoting inom honom sade honom, att han kom från en plats som var fullkomlig.

Det finns inte en enda människa här i denna synliga åhörarskara denna förmiddag eller i skaran av åhörare som lyssnar på ljudbandet där, dit det går över jordens rund, det finns ingen här eller någonstans, som ej skulle sträva efter fullkomlighet. När du får dina räkningar betalda, tror du att saken är klar. Så snart du fått dina räkningar betalda, då blir någon i familjen sjuk. När sjukdomen gått över, så har du fått fler räkningar att betala. Det första du blir medveten om är, att ditt hår håller på att bli grått, och då önskar du, att du var ung på nytt. Det är hela tiden, jämnt och ständigt någonting på grund av denna syndens våg. Men det att du i ditt hjärta söker efter det visar, att det finns fullkomlighet någonstans. Någonstans finns någonting.

Det är därför som syndaren mången gång än idag strövar omkring. En vacker ung flicka klipper bort dina hårlockar för att bli omtyckt, målar sitt ansikte så att hon ser nått ut, tar på sig kläder som visar hennes former – eftersom det är det enda man vet om... Hon försöker finna någonting som skulle komma tillbaka till henne; då hon kan få männen att vissla efter henne, vinka åt henne, flirta med henne. En ung man gör samma sak; han försöker göra sig tilldragande för kvinnorna. Grannar brukar bygga ett hus och snygga upp det på ett bestämt sätt för att det skall se lite bättre ut än grannarnas ställe. Så är det hela tiden. Vi söker efter någonting, och detta någonting rör sig ständigt lite ovanför det vi kan nå.

Den unga flickan kommer att hitta en annan ung flicka som är mer omtyckt än hon. Grannen hittar ett hus som ser bättre ut än hans eget. Kvinnan hittar en annan kvinna

som är klädd på ett visst sätt som ser bättre ut än hon. Det finns någonting hos oss som söker efter någonting, och det visar, att vi är förtappade. Vi vill finna detta någonting som skall leda oss till den tillfredsställelse som skall fylla hungerkänslan inom oss; men det ser ut, som om vi inte kunde finna det.

Människovarelser har försökt genom tiderna. De har gråtit efter det. De har ropat. De gjorde allt de kunde, men ändå fann de det inte under sin irrande vandring genom världen.

Till slut en dag – det är den dagen på Golgata – var det En som kom ned ifrån Härligheten – En, vars namn var Jesus Kristus, Guds Son, som kom ned ifrån Härligheten, och Golgata kom till. Det var den dagen, då priset betalades och syndafrågan löstes för alltid, då röjdes vägen fram till detta som vi hungrar och törstar efter. Det fick till stånd en plats för försoning.

Det finns ingen människa, som någonsin har besökt Golgata och sett det sådant som det är, som någonsin därefter kan vara densamma. Allt som hon någonsin har begärt eller längtat efter blir uppfyllt, när hon når den platsen. Det var en så viktig dag och en så viktig sak, det skakade världen. Det skakade världen så som den aldrig hade blivit skakad förr, när Jesus dog på Golgata och betalade syndaskulden.

Den här syndiga världen blev medvetlös, Solen gick ner mitt på dagen och fick ett nervsammanbrott. Klipporna skalv. Bergen rämnade. De dödas kroppar bröt fram ur

gravarna. Vad åstadkom det? Gud skapade en ny utgångspunkt på Golgata. Han sårade för alltid det djur som kallas Satan.

Nåväl, Satan besegrades på Golgata. Jorden bevisade, att det var så. Det största pris som någonsin kunde betalas, och den Ende som kunde betala det, kom och gjorde det på Golgata. Där erlades det stora priset. Det är en av de saker jag ville tala om.

Gud hade krävt det. Ingen människa var värdig. Ingen människa var i stånd till det. Ingen människa kunde göra det. Och Gud kom själv, tog människogestalt, levde ett människoliv under mänskliga begärelser och korsfästes på Golgata. Just när Satan trodde, att Han inte skulle klara det – att Han inte skulle uthärda det – gick Han till Getsemane; och varje frestelse som någon människa någonsin har utstått gick Han igenom precis som en människa; men Han betalade priset, och just det gjorde världen medvetlös – liksom bedövningen för en operation.

När en läkare söver ner en människa, gör han henne medvetlös, innan han kan utföra operationen. Och när Gud gjorde en operation på församlingen, sövdes världen ner, Naturen genomgick en omvälvning.

Inget under, för Gud i mänskligt kött var döende. Det var den timma som världen hade sökt efter, och ändå visste många av dem inte om det. På samma sätt som det är idag, många söker efter dessa ting och ändå känner de inte igen dem. De fattar inte, var utvägen finns. De

försöker fortfarande sträva efter världsliga nöjen och ting under det att de söker en utväg.

Det har funnits många vägvisare som visade mot den dagen. Många stora förebådare som haft sinnesbilder i lammet, oxen, turturduvan och alla dessa ting; men ändå kunde de inte bryta det. De kunde inte lossa dödens grepp. För Satan hade jorden i sitt våld – just de klippor, uppför och nedför vilka han en gång hade vandrat, svavelosande. Lucifer var morgonens son, och han vandrade på jorden, när den var en glödande vulkan (Jes. 13:12-15). Dessa samma klippor, som hade svalnat, när Jesus dog på Golgata, stöttes fram ur jorden. Priset betalades och träldomen under Satan var bruten.

Gud överlämnade åter i människans händer en väg tillbaka till det som hon ständigt sökte efter. Hon behövde inte gråta mer. När han bröt Satans ryggrad där på Golgata – syndens ryggrad, sjukdomens ryggrad – det återför varje dödlig varelse på jorden till Guds närvaro med synderna förlåtna.

Halleluja! Våra synder är förlåtna! Satan kan inte längre avbryta vår kontakt med Gud. En väg har banats. Det finns en telefonförbindelse. Det finns en linje till Härligheten. Det ställer varje människa inom räckhåll för den linjen.

Om en man är full med synd, har det återknutit honom till den forna centralen. Han kan få förlåtelse för den synden. Och inte bara det, utan synden är också försonad. Ära vare Gud! Du behöver inte säga: ”Jag är inte värdig.”

Det är klart, att du inte är det. Du skulle aldrig kunna vara det. Men En som är värdig har tagit din plats. Du är fri. Du behöver inte längre söka och undra. Du behöver inte vara en nöjeslysten människa här nere på jorden. Ty:

”Det finns en källa fylld med blod
ut ur Emmanuels ådra,
där syndare dyker i dess flod
och blir kvitt alla sina fläckar av skuld.”

Du behöver inte bli förtappad; det finns en banad väg, en farväg. Och den kallas ”den heliga vägen” (Jes. 35:8-9). Den orene färdas inte på den, för han kommer först till källan; sedan beträder han farvägen.

Kristus bröt Satans makt. Han öppnade helvetets fängelseportar. För var och en som var instängd på denna jord – i fängelset – och fruktade för vad döden skulle innebära för honom, när han dog; på Golgata öppnade Han celldörrarna och släppte varje fånge fri. Du behöver inte lägre rivas ner av synden, åt att dricka, röka, spela hasardspel, ljuga.

Du kan vara ärlig, rättskaffens och oförvitlig; och Satan kan inte göra någonting åt det, eftersom du har fått tag i en lina, en livlina. Den är förankrad i tidsåldrarnas klippa. Ingenting kan slita dig därifrån. Ingenting, inte ens döden själv, kan skilja oss från Guds kärlek som är i Kristus Jesus.

Det är det som Golgata betydde. Människor som befann sig i träldom blev befriade. Människor som en gång levde

i fruktan för döden behöver inte längre frukta döden. En man som längtar efter en stad, vars byggmästare och upphovsman är Gud, han kan stiga ut på farvägen och vända sitt ansikte mot himmelen, eftersom han är fri. Halleluja! Han är återlöst. Han behöver inte längre undra, för det finns ett sätt att veta, om du har rätt eller inte. Gud skänker oss liv. Våra synder är borta. Den dagen på Golgata betalade priset.

När vi ser allt detta, är det inget under, att skalden skrev:

”Bland rämnande klippor och mörknande
skyar böjde min Frälsare sitt huvud och
dog.
Förlåten öppnades och uppenbarade vägen
till himmelens fröjder och en dag utan slut.”

Abraham behövde inte längre irra omkring genom landet sökande efter en stad. Syndaren behöver inte längre undra, om han kan bli frälst eller ej. Den sjuke behöver inte längre undra, om han kan bli helbrägdagjord eller ej. Förlåten, som öppnades den dagen på Golgata, uppenbarade vägen till en fullkomlig seger. Gud skänkte oss sin Andes kraft för att vi skulle leva och segra fullständigt över alla dessa ting; Han begär endast, att vi skall tro det – det skedde den dagen på Golgata.

Det har aldrig funnits en dag lik den. En dag lik den kommer aldrig att gry. Det behövs inte mer. Priset är betalt och vi är återlösta. Gud vare tack, vi är återlösta!

Du behöver inte mer irra omkring; inga gissningar behövs om saken. Det har allt tagits bort. Förlåten har dragits åt sidan – ridån – och vi har placerats på en farväg för att aldrig mer undra, utan tro och vandra rakt fram. Vi vandrar rakt in i Guds stora närvaro.

Abraham visste, och de andra visste, medan de letade efter staden, att de härstammade någonstans ifrån. Någonting hade inträffat. De levde på en förlamad jord. Jordbävningar kom, stormar kom, krig och dödande. Vargen livnär sig på lammet och lejonet äter oxen. Det ser inte rätt ut. Någonting är fel. De visste, att någonting var fel. Människan, brodern dödade sin broder. Fadern dödade sin son; sonen dödade fadern. Någonting är fel. Han åldras. Han dör. Han tynar bort. Sjukdom låder vid honom. Han är bunden. Träden växer, men de är inte odödliga, de dör. Bergen förändras. Haven torkar ut. Vattnen sinar. Någonting är fel, och han sökte efter en plats, en stad där detta inte längre skulle ske. Han visste, att om han någonsin kunde nå tillbaka och komma inför den Ene som ställde allt till rätta, skulle han kunna tala ut om saken med Honom.

O vilken förmån, syndare, är det inte denna morgon att veta, att vi har fått den utvägen nu! Den dagen på Golgata röjde vägen; för alla patriarkerna letade efter Honom, strävade efter det, Golgata har skänkt dig det gratis.

Hur skulle du avslå det? Hur skulle du avslå det för att ansluta dig till ett trossamfund? Hur skulle du avslå det

för att ta något annat i stället, världens njutningar?
Varför skulle du inte ta emot det?

Genom den öppnade förlåten kommer en man direkt tillbaka till Guds närvaro utan att synd av något slag låder vid honom, och det finns en väg för honom fram till det som han söker – himmelen, härligheten, frid, evigt liv – allt är rakt framför honom.

Den dagen betydde dödsstöten för Satans makt. Det gjorde slut på allt det. Jag kan se Honom där. Han var Edens lamm ända från den första skuggan som kom därav, då Abel genom tron offrade åt Gud ett bättre offer än Kain.

Han måste ha knutit en druvranka kring lammets hals, släpat det fram till ett klippblock, tagit en sten i handen i stället för en lans, dragit dess lilla huvud bakåt och huggit och hackat det, tills det dog och dess ull badade i dess eget blod. Lammet vältrade sig i sitt blod.

Det var en skugga, men på den dagen på Golgata fanns där ett Lamm av denna jord, med det var Guds Lamm som höll på att dö – badade i sitt eget blod. Han blev sargad, piskad, slagen, man spottade på Honom, dängde till Honom, slog Honom i ansiktet och allt, och blodet droppade ner från Hans lockar.

När Abels lamm dog, talade det i sin dödsstund ett språk som Abel inte kunde förstå. Det bräkte. Och när Guds Lamm dog den dagen på Golgata, talade Han ett språk som ingen förstod: ”Min Gud, min Gud, varför har du

övergivit mig?” Det var Guds Lamm, hackad i stycken, sargad.

Han var det lamm som Abel hade i sinnet. Då han förstod, vad det innebar, att kvinnans säd hade utlovats. Han var den sten som Daniel såg ”huggas ut ur berget utan människohand” (Dan. 2:45). Han var ”hjulet insatt i hjulet” för profeterna (Hes. 1:16). Allt vad de skådade i förväg gick i uppfyllelse den dagen – den dagen på Golgata. Det införde den stora förändringen. Det knäckte Satans rygg.

För det första bör vi försöka förstå, vad den dagen betydde. För det andra bör vi inse, vad den dagen har gjort för oss. Och för det tredje, låt oss se på vad vi borde göra, för den dagen, vad vi borde göra.

För det första borde vi granska den noga, ty det är en stor dag – den största av alla dagar. Priset för synden erlades. Satans makt bröts ner. Och nu vill vi se efter, vad vi skulle göra i gengäld.

När Jesus dog på Golgata den dagen, betalade Han inte blott priset för våra synder, utan Han betalade också priset för en väg och banade den, så att vi skulle kunna följa Honom. Ty vi är den fallne Adam som har blivit återlöst. Anden ledde den förste Adam genom den Ande som hade herraväldet över hela naturen. Så har vi – den andre Adam eller den jordiska människan – blivit återlösta av Kristus från och med den dagen på Golgata och är i stånd att följa Honom.

När Han dog på Golgata, røjde Han en väg. Han gav upp andan, den Helige Ande, som sändes åter till jorden för att du och jag skulle leva av den. Det är vad Golgata betyder för oss i Hans efterföljelse.

Först och främst, skåda in i det. Se, vad det gjorde för oss och vad vi nu bör göra med hänsyn till det. Vad måste du och jag göra? Vi säger nu: ”Bra, jag uppskattar det. Det är mycket fint.” Men vi måste ta emot det. Och att ta emot det är att ta emot Hans person, Kristus, i våra hjärtan. Då är vi fria från synd. Därför har vi inga syndens bojar hängande på oss alls. Inför Gud är vi precis som om vi aldrig hade syndat.

Det fullkomliga offret gjorde oss fullkomliga. För Jesus sade: ”Varen I alltså fullkomliga, så som eder Himmelske Fader är fullkomlig.” Då återstår ingenting mer att göra, utan vi har gjorts fullkomliga i Guds åsyn.

Här är det nu som vi förlorar vår ställning. Om vi inte ger akt, så försöker vi snart se tillbaka på vad vi har varit, och så länge som vi ser tillbaka på vad vi har varit, och så länge som vi ser tillbaka på vad vi varit, betyder offret ingenting för oss. Å, kan du inte inse det, församling? Jag skulle inte försöka mig på det, jag kan inte, och det kan inte du heller. Vi behöver inte försöka. Du är från första början förtappad så länge som du ser på vad du har gjort, Men se inte på vad du har gjort, se på vad den dagen på Golgata har gjort för dig.

Den betalade priset för dig. Det avgjorde saken. Dina synder må vara scharlakansröda, så är de snövita. Röda

som purpur, vita som ull. Då har du ingen synd. Du är fullkomligt syndfri. Vad du än må ha gjort eller vad du än gör, är du det oaktat syndfri. Så länge som du har tagit emot Jesus Kristus som din Frälsare, är dina synder förlåtna. Allt som är förlåtet är efterskönt och glömt.

Vilken verkan har det då? Det skänker dig på det villkoret Hans Ande till att efterfölja Honom och handla så som Han gjorde till deras bästa som följer efter.

Han var i all enkelhet en människa, den fullkomliga Människan. Han gav sitt liv och Han blev ett föredöme för dig.

Nåväl, vad bör vi göra? Det första jag vill säga är: Jesus levde aldrig för sig själv. Han gav ut sitt liv för andra. Det är ett fullkomligt evigt liv. När du säger, att du går i kyrkan eller besöker församlingens möten och gör goda gärningar, så är det bra. Men när du lever ditt liv för dig själv, så har du inte evigt liv. Evigt liv är att leva för andra.

Någon har sagt: "Hur kan du stå där och låta överösa dig med sådana skällsord?" Du lever inte för dig själv. Du lever för andra, så att du skulle kunna återlösa den människan. Ni blir söner; och det tråkiga med saken är, att församlingen har glömt, att de var söner, Ni är söner. Ni träder i Kristi ställe. Ni är söner; lev då inte för er själva, lev för andra.

"Nåja, broder Branham, jag kan leva för denne broder, eftersom han verkligen är en trevlig människa." Det är

inte fråga om det. Lev för den där människan som hatar dig. Lev för de där människorna som skulle döda dig, om de kunde. Det är vad de gjorde åt Honom. De dödade Honom och Han dog för att frälsa dem. Det är det eviga livet. När du får det i ditt bröst, då står du ansikte mot ansikte med himmelen. Men du har offrat det du själv äger. Ge upp vad du har såsom ett får ger sin ull. Du blickar mot Golgata.

Jag hoppas det här hjälper dig att komma till en ställning... Det är vad Tabernaklet, det är vad alla människor bör göra – komma underfund med vad man är och vad som är ändamålet.

Församlingen kommer inte till möten bara för att spela musik och sjunga sånger. Församlingen är en plats för tillrättavisning. Domen börjar i Guds hus. Vi måste räkna oss såsom döda och såsom levande för Kristus. Då har Han banat vägen, så att vi må kunna offra oss själva åt Hans tjänst för att efterfölja Honom. Om vi följer Honom, så lever vi det liv som Han levde. Det är underbart. Jesus talade om det... Låt mig bara anföra några exempel på det. Lyssna noga. Gå inte miste om det. Jesus sade, att Han en dag skulle skilja människorna så som fåren från getterna och Han skulle säga till getterna: ”Stå på vänstra sidan”, och till fåren: ”Stå på högra sidan.” Och Han sade till getterna: ”Gån bort ifrån mig, ty jag var hungrig och i gåven mig icke att äta. Jag var i fångelse och I besökten mig icke. Jag var naken och I klädden mig icke. Jag var törstig och I gåven mig icke att dricka. Jag var sjuk och I besökten mig icke. Gån alltså bort ifrån mig.” Och till fåren sade Han: ”Jag var hungrig

och I gåven mig att äta. Jag var naken och I klädden mig. Jag var sjuk och I sköten mig. ” (Matt. 25:31-46)

Och märk väl, försumma inte att begripa det här, församling! Behåll det här i ditt hjärta för alltid! Det gjordes så omedvetet. De människorna gör det inte för att fylla sin plikt. En man som ger dig ett eller annat därför att han bör göra det, han har en självisk inställning. Det borde vara ditt verkliga liv, dina sanna gärningar.

Det var så överraskande för dessa får, att de sade: ”Herre, när var Du hungrig och vi gävo Dig mat? När var du naken och vi klädde Dig? När var Du törstig och vi gävo Dig att dricka? När var Du sjuk och vi skötte om Dig?” Det skedde automatiskt – av kärlek. Det var helt enkelt deras liv, som levde i dem.

Gud, låt människorna förstå, vad Golgata har gjort för oss. Så automatiskt, så helt av sig själv: ”När var Du...Herre? Vi visste aldrig om det.”

Icke så: ”Nu vill Herren, att jag skall göra det här.” Det är det inte. Du är helt enkelt en del av Honom. Hans Ande är i dig och du handlar på samma sätt som Han handlade. Fattar du det? ”Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone leder den dock till döden.” (Ords. 14:12) ”Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig; ”Herre; Herre’, utan den som gör min Himmelske Faders vilja. ” (Matt. 7:21) – helt enkelt av hjärtat, av fri vilja.

Nåväl, den dagen på Golgata betalade priset, så att vi skulle kunna vara sådana. Inte för att säga; ”Vet du, änkan Jones var en gång utan kol, och jag gick och köpte lite kol åt henne.” – ”Jag skall säga dig, att jag såg en broder som behövde en kostym och jag gick och skaffade honom en kostym. Pris ske Gud, jag är en kristen.” Å, du själviska, arma, eländiga människa! Ni är skrymtare. Låt inte den högra handen veta vad den vänstra gör, och inte heller den vänstra handen veta vad den högra gör.

Var så automatiskt död i Kristus, att du gör det i alla fall. Det är din natur, det är din karaktär. Du gör det i vilken händelse som helst. Det är helt enkelt livet som lever i dig. Du har helt och hållet underkastat dig den Anden, och den lever sitt liv i dig.

Å, känner du den välsignade Anden? Det livet: ”Nu lever icke mer jag.” sade Paulus. ”utan Kristus lever i mig.” (Gal. 2:20) Helt enkelt av sig själv.

”Det skall jag säga dig, broder Branham. Vi här är kristna. Vi hjälper människorna. Vi hjälper folk. ”Å, ni borde skämmas!” Det där är inte kristendom. Kristendomen utövas automatiskt. Ni glömmer helt enkelt, vad vi har gjort. Gå och gör det.

Kristus överlämnade sitt liv fullständigt åt Gud. Han gav ut sig själv som en allas tjänare åt folket. Han gav sitt liv av fri vilja. Han var inte tvungen att göra det. Han gjorde det inte missansamt. Han sade inte: ”Nu, bröder, skulle ni alla hysa höga tankar om mig, eftersom jag kommer för att dö för er.” Han sade aldrig ett ord om det. Han dog i

alla fall. Därför att det var Gud i Honom. Det är Gud i dig, det är Gud i mig, som får oss att se på andra.

Får på den ena sidan. Ett av dem säger: ”Nåväl, Herre, jag har gjort det här och, Herre, jag har gjort det där.”

Han sade: ”Gån bort ifrån mig, I ogärningsmän. Jag kände er ens aldrig.”

Om församlingen någonsin kunde komma till dessa grundläggande fakta! Det gäller inte någonting som du försöker göra, som du arbetar upp dig till att göra. Det gäller någonting som har blivit fött inom dig.

Förlåt mig, mina vänner i pingströrelsen. Jag är pingstvän, men mina vänner i pingstväckelsen har kommit till en punkt där man måste ha en massa musik i snabb takt, rytmiskt trummande av någon musikgrupp, klappande i händerna eller i tamburiner för att få alla att ropa ut. Det där är bara känslor! Man brukar låta musikkåren spela på vägen till slagfältet för att få folket i kampstämning. Jag tror på musik. Jag tror det är rätt att klappa i händerna, med jag tror på det som jag just sade. Det är alldeles sant. Vi borde ha det, men ni har lämnat det viktiga ogjort. Det självupppoffrande livet, som Gud lever i er, som av sig själv gör det som är rätt, därför att det är rätt – och ni fortsätter bara, tänker inte ens någonting om det, ni bara lever det. Se då upp – ni ser, vad som håller på att ske, ni är på farvägen. Det är vad Golgata innebär för er på farvägen – den banades den dagen för er.

Kom nu ihåg, att du inte kan vara till hälften get och till hälften får. De går inte att korsa. Det finns en massa människor som säger: ”Ja, vet du vad? Vi har en organisation i vår grupp. Vi hjälper fattiga. Vi gör det här.” Det är helt i sin ordning, men ni blåser i ert eget horn om den saken. Ni skall inte göra så. Given edra allmosor i hemlighet, sade Jesus. Det går alldeles av sig självt för er.

Det är inte konstigare än att gå och ta en klunk vatten. Du är törstig. Om din nästa är törstig, tänker du på honom också. Din nästas behov, du tänker på honom liksom på ditt eget behov, och du skall inte lägga märke till det, lev bara vidare.

Du kan alltså inte vara till hälften får och till hälften get. Om du säger: ”Vår kyrka, vår församling har en organisation. Vi ger åt de fattiga. Vi gör det här, gör det där, det ena och det andra.” Om du har det utan det andra – Kristi liv inom dig - så gör du det helt förgäves.

Paulus sade i första Korinterbrevet 13: ”Om jag gåve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.” Det här är nu hårt, men det är sanningen. Du måste komma till detta faktum. Inse, vad Golgata har gjort för dig.

Vi ser på det och säger. ”Javisst, det är fint.” Det är inte fråga om det. Om Guds Son måste gå till Golgata för att korsfästas, så måste varje son som kommer gå till Golgata. Han måste också ha ett Golgata. du måste ha

den dagen på Golgata. Jag måste ha den dagen på Golgata. Det avgör syndafrågan. Inte att skaka hand med predikanten, inte att skakas in i församlingen, inte att komma in genom ett rekommendationsbrev, inte genom sitt yrke, utan att komma in genom en födelse.

Kristus gav aldrig ett rekommendationsbrev. Han gav aldrig ett yrke. Han gav en födelse. På det sättet kommer vi in. Från och med det lever vi automatiskt ett kristet liv.

En sak till. Till hälften get, till hälften får; något sådant finns inte. Du är inte till hälften get och till hälften får, du är antingen en get eller ett får. Om du nu bara gör goda gärningar och tror dig kunna komma in genom det, då skulle det inte ha behövts någon dag på Golgata. Lagen föreskrev det. Men Han hade tagit på sig den dagen på Golgata för att införa detta – att vi inte kunde bli sådana församlingsmedlemmar, utan bli Guds söner och döttrar.

Det är vad dagen på Golgata var. Det är vad den betydde för dig. Om du ville göra, följa och handla såsom Jesus...

Det är nu så, att en flod inte rinner uppåt och neråt på samma gång. Floden strömmar bara åt ett håll, och Guds Ande strömmar bara åt ett håll. Den blandar inte in annat. Den strömmar i samma riktning.

Se noga på Jesus till sist. Jesus sade: ”De gärningar som jag gör skolen I också göra, och ännu större än dessa skolen I göra, ty jag går till min Fader.” (Joh. 14:12) Jag säger detta inte så mycket till församlingen här, ni förstår, men de här predikningarna bandas. Tiotusentals

människor lyssnar på dem kring hela jordens rund. Jag skall ställa till er den frågan för kritikernas skull nu. Man har ofta sagt mig, att det sägs: ”På samma sätt som jag gör, skolen I också göra, och ännu större än dessa skolen I göra. Ty jag går till Fadern.”

Hur ond kan du bli, människa? Hur långt från urskillning kan du vandra iväg med dina intellektuella teologier, med din själsliga uppfattning om vad det än vara må? Mina älskvärda och förtappade vänner, kan ni inte förstå, att denna Bibel bör tolkas på ett andligt sätt? Jesus tackade sin Fader för att Han hade dolt det för de bildade, de skarpsinniga, de kloka och de förståndiga och ville uppenbara det för spädbarn, sådana som var villiga att komma till Golgata.

Lägg märke till att Jesus sade... Märk väl, hur Han framställde det! ”De gärningar som jag gör...” (Han gör dem just nu.) ”De gärningar som jag gör nu – att bota sjuka, uppväcka döda, öppna blindas ögon – dessa gärningar skolen I också göra. I skolen göra dem, om I tron på mig. I skolen göra dessa gärningar, och sedan skolen I göra större än dessa. Därför går jag till min Fader. En liten tid och världen ser mig icke mer. Dock skolen I se mig. Jag är med eder, ja, i eder allt intill världens ände. Jag skall icke lämna eder utan tröst och hugsvalelse. Jag skall bedja Fadern Och Han skall sända eder en annan Hugsvalelse, vilken är den Helige Ande, som världen icke kan taga emot, men I kunnen taga emot Honom.”

Lägg nu märke till de stora gärningar som är bestämda att ha makt i församlingen, icke blott att bota sjuka genom bön, att driva ut onda andar genom bön, utan att förmedla evigt liv åt dem som tror. Den Helige Ande skulle komma och det är givet i församlingens händer att skänka liv. Det är vad Golgata har betytt.

Det tog förnedrade, usla män och kvinnor och lyfte upp dem till en ställning, där de kunde bli Guds söner och döttrar, kunde bota sjuka och förmedla evigt liv genom att skänka den Helige Ande åt lydiga troende. Människor som en gång var utan tro skulle göras till troende och förmedla andligt evigt liv.

Hur mycket större är det att säga till denna sjuka kvinna, som ligger här: ”Jag kan bedja en trons bön”. och hon blir helbrägdagjord. Det är stort, Det är vad Han gjorde då, men Han sade: ”Större än dessa skolen I göra. Jag skall giva eder makt att icke blott väcka honom till liv, utan skänka honom evigt liv, så att han lever för evigt.”

Arma, blinda, eländiga människor, hur kan ni undgå att se det? Fattar ni inte, vad den större gärningen är? Det är det största som någonsin kunde ske, att förmedla evigt liv till människor.

Vad är evigt liv? Det liv som Han levde. Det liv som fanns hos Honom; att förmedla det till andra. Kan en människa göra det? En Guds son kan. Jesus sade: ”Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem.” (Joh. 20:23) Nåväl, det är just här som den

katolska kyrkan och flera av de andra har begått sitt stora misstag. De har börjat säga: ”Jag förlåter dig dina synder.” Det var inte det som saken gällde.

Hur fick människorna sina synder förlåtna i Bibeln? Petrus besvarade den frågan på pingstdagen. Man frågade: ”Vad skall vi göra för att bli frälsta? Hur kan vi få allt det här som ni alla har fått?”

Han uppställde regeln. Han sade dem, vad de skulle göra: ”Gören alla bättring inför Gud och låten döpa eder i Jesu Kristi namn.” För vad? ”Till edra synders förlåtelse.” Där är de större gärningarna.

Hur många av er predikanter denna morgon, hur många av er som lyssnar denna morgon, hur många av er som lyssnar på mitt ord på magnetofonband, är villiga att gå till Golgata denna morgon? Att se på vad Gud gjorde för er där och avstå från edra samfunds trossatser och förkunna evangelium. Halleluja! Det ligger i era händer nu. Vad ämnar ni göra med det? Varför? Bättring till syndernas förlåtelse i Hans namn skall predikas bland alla folk och först i Jerusalem. (Luk. 24:47)

Vad betyder Golgata för dig? Vad har den dagen gjort för dig? Har den proppat dig full med någon teologi? Har den gjort dig till en riktig kaxe eller har den gjort dig till en kristen? Skulden är sonad. Halleluja! Synderna är förlåtna. Tack, Jesus. Större gärningar än dessa skall ni göra. Ni ser, var behoven finns, inte sant? Större gärningar än dessa, att förlåta synder i Jesu Kristi namn. Men era dogmer, trossamfund och så vidare har bundit er

nera på en nivå, där ni fortfarande flirtar med världen. Säg mig någon man, säg mig någon kvinna, som kan komma till Golgata och försöka vara en stor person för att någon har sagt någonting... Säg mig, var du kan se rakt fram emot Golgata... Så är det... den dagen på Golgata.

Hur kan du uppleva din dag på Golgata och komma därifrån som en stor kaxe? Hur kan du komma därifrån som en marionett för någon organisation för att predika av människor gjorda lärosatser? Varför kan det inte göra dig ödmjuk inför Guds Ord? Om du någonsin når dit, skall du komma ödmjuk därifrån. Hur kan du vilja vara en högt uppsatt person i ditt trossamfund med en fjäder i hatten, när Jesus Kristus, Guds Son, ödmjukade sig ända till en söndersargad kropp, till ett ansikte som man spottade på, ända till skam och vanära, då man klädde av Honom Hans kläder och korsfäste Honom inför världen, och Han försmådde skammen? Hur kan du gå till Golgata och komma därifrån i något avseende annorlunda än Han var? Skam, vanära.

”Nåväl,” säger du, ”de kommer att sparka ut mig.” Låt dem sparka. Upplev din dag på Golgata och Guds vilja skall ske i ditt liv. Låt mig säga det där en gång till. Upplev din dag på Golgata och Guds vilja skall ske i ditt liv. Låt oss bedja.

Herre, o Gud, tag oss alla upp till Golgata just nu. Låt oss komma bort från oss själva, Herre – från fruktan för människor, fruktan för vad någon annan skall säga. Än sen, hela världen hänskrattade ju åt Honom, gjorde

Honom till ett åtlöje. Men Han var lydig till och med mot landets regeringsmakt och vi förstår, att när Satan slog denna jord, blev han dess härskare och myndighet. Han vittnade om detsamma inför vår Herre och sade: ”Dessa konungariket tillhör mig. Jag gör med dem vad jag vill.” Och vi förstår, att från den dagen till denna dag har denna värld under förbannelsen styrts av den som förbannade den. Men Gud, o Gud, vi tjänar ett konungarrike som är fritt från förbannelse.

Fader Gud, hur förunderlig är det inte, att Du har gjort några stora ting i filmvärlden i dag i det att Du har låtit dessa stora filmer såsom ”De tio budorden” och så vidare komma till för att låta sådana människor som inte ens skulle sätta sin fot inom kyrkans eller bönehusets dörr få se vad det är fråga om. Guds väg är den väg som världen har förkastat, eftersom vi är på väg... Vi kommer under Ryssland och kommunismen... Vi är i denna världen, men vi är inte av denna världen. Vi har gått till Golgata. Vi har korsfäst oss själva med Guds rike för att bli Hans egna. Det betyder ingenting, vad världen säger, vi vandrar med Herrens föraktade få. Vi går vidare mot uppståndelsen och vi tror den är nära förestående, Herre, då vi skall väckas upp från de döda till ett rike som skall överta denna värld såsom Daniel såg det i förväg, och det krossade hela världen liksom till små agnar, och vinden förde bort det från sommaren trösklogar. (Dan. 2:34-35) Men stenen växte till ett stort berg, som uppfyllde jorden. Den stenen skall komma. O Gud, vi vill vara en del av den. Låt oss förneka oss själva, ta upp vårt kors dagligen, leva för Kristus, leva för andra, giv det, Herre.

Om här finns någon denna morgon som inte känner Honom som sin Frälsare och som skulle vilja bli ihågkommen i slutbönen och skulle vilja, att detta blev din dag på Golgata, vill du då vara snäll och räcka upp din hand och säga: ”Bed för mig, broder Branham. Jag vill lära känna Honom som min Frälsare.” Gud välsigne dig, unge vän. Någon annan? Gud välsigne dig, min broder där bakom. Finns det någon annan som vill säga: ” Jag vill lära känna Honom. Jag vill, att detta skall bli en dag på Golgata för mig. Jag är sjuk och trött. Vad tjänar det till, att jag förspiller min tid och försummar just det som jag blev född till att göra? Jag föddes till att bli en Guds son, och här är jag och håller fast vid värdsliga ting. Gud, låt mig i dag bli korsfäst. Låt mig i dag korsfästa mig själv och mina föreställningar, så att jag må leva med Kristus och leva för andra. Oberoende av vad man gör åt mig, om man hånar mig, förföljer mig och säger allt ont emot mig och vad det än vara må, låt mig blott ödmjukt vandra vidare, mildom ett lamm, så som Han gjorde. En dag har Han lovat att väcka upp mig igen i den yttersta tiden. Jag ser med förväntan fram emot den dagen.

Finns här möjligen fler händer att räcka upp? Gud välsigne dig där bakom, och dig. Bra, några fler. Gud välsigne dig. Gud välsigne dig. Några till, just innan vi beder.

Vår Himmelske Fader, det sades när Petrus predikade på pingstdagen: ”Församlingen ökades med så många som trodde.” De tror uppriktigt av allt sitt hjärta, dessa människor som just har räckt upp sina händer. Jag tror att de har trott av allt sitt hjärta. Om de har det, så finns här

en bassäng med vatten som väntar. Om de vill få sina synder förlåtna, så finns här någon som kan döpa dem i det namnet, i det enda namn under himmelen, bland människor givet, genom vilket vi kan bli frälsta. För, såsom jag anförde skriftstället för några ögonblick sedan, bättring till syndernas förlåtelse i Hans namn skall predikas bland alla folk och först i Jerusalem. Och det var i Jerusalem, när bättring till syndernas förlåtelse predikades, som aposteln berättade för dem om Skrifterna och sade, att de först måste göra bättring och därefter döpas i Jesu Kristi namn. Det kom an på predikanten att göra det. Det var deras egen sak att göra bättring och hans sak att döpa dem till syndernas förlåtelse.

”Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem.”

Fader, hur har världen kunnat avfalla till en sådan dårskap som de har? Varför tror de inte på det enkla evangeliet? Och de inför till och med oriktiga ersättningar, falska namn, falska dop, falska dop i den Helige Ande, de skakar hand med församlingsföreståndare och brukar titlarna Fadern, Sonen och den Helige Ande, vilket aldrig har stått i Skrifterna – det är en urkund gjord av romerska män och inte någon klisten lära. Den finns ingenstans i Bibeln. Syndernas förlåtelse kan inte förmedlas genom titlar, utan genom Jesu Kristi namn.

Ja, Fader, vi vet, att det är mycket illa omtyckt. Med Dina vägar har det alltid varit på det sättet; men låt män och kvinnor denna morgon komma till den dagen, den dagen på Golgata. Där Jesus icke drog sig undan den dagen, skammen att bli avklädd, att bli slagen i stycken, att bli bespottad och förhånad av hela världen, av församlingen, av människor som hade bort älska Honom; och ändå, mitt i allt detta öppnade Han inte sin mun, utan gick och dog för de människor och gjorde narr av Honom.

Gud, tag oss till Golgata denna morgon, och om man säger, att vi är tokiga, om man säger, att vi har uppfattad Skrifterna på fel sätt, vad de än vill säga, Gud, de kan inte stå inför Guds anlete och säga, att det är fel.

De kan inte skyla över sina synder med hjälp av Bibeln. Bibeln avslöjar deras synder, deras otro, deras önskan att vara populära, att göra som resten av hopen. Låt dem komma till Golgata denna morgon och börja i Jerusalem, eftersom bättring till syndernas förlåtelse i Hans namn skall predikas bland alla folk och först i Jerusalem. Låt dem taga samma korsfästelsens steg för att bli sargade och begabbade, hånade och benämnda allt som kan nämnas av religiösa överlöpare – splittrare av församlingar, alla öknamn man vill ge.

Må vi, Herre, denna morgon styra kosan tillsammans med Herrens föraktade få. Må vi vandra som apostlarna gjorde, aldrig vika av varken åt höger eller åt vänster och tjäna Gud av vårt hjärtas godhet. Låt det ske, Fader.

Hela nu de sjuka och de anfäktade som kommer till bönekön för förbön. Må de som räckte upp sina händer göra bättring i sitt hjärta just nu. Må de som har dragit sig undan så länge snabbt gå fram till vattnet och få sina synder förlåtna i offrets, Jesu Kristi, Guds Sons, namn. Amen.

Den Sjunde Ängels (Budbärarens) Budskap översattes nu till svenska och ges ut i häften. Tillsvidare finns följande predikningar av William Marrion Branham översatta. Flera finns också inlästa på ljudband.

Nr: Datum: Titel:

- 1 65-0725 E Tilldragelsen på berget
- 2 64-0726 M Känn din tid och dess budskap!
- 3 64-0205 E Gud är sin egen tolk
- 4 Liksom en örn river upp sitt bo
- 5 Herrens andra tillkommelse
- 6 65-0829 E Satans eden
- 7 63-0818 E Förenandets tid och tecken
- 8 59-1220 E Indentifierad med Kristus
- 9 63-0116 E Aftonbudbäraren
- 10 60-1204 M Johannes Uppenbarelse kapitel 1, Uppenbarelsen av Jesus Kristus
- 10b 60-1204 E Johannes Uppenbarelse kapitel 1, Patmosvisionen
- 11 Efesus församlingstidsålder
- 12 Smyrna församlingstidsålder
- 13 Pergamus församlingstidsålder
- 14 Tyatira församlingstidsålder
- 15 Sardes församlingstidsålder

- 16 Filadelfia församlingstidsålder
- 17 Laodicea församlingstidsålder
- 18 65-1206 E Nutida händelser klargöres genom profetia
- 19 63-0317 E Klyftan mellan de sju församlingstidsåldrarna
- 20 63-0317M Gud gömd och uppenbarad i det enkla
- 21 63-0318 E Det Första Inseglet
- 22 63-0319 E Det Andra Inseglet
- 23 63-0320 E Det Tredje Inseglet
- 24 63-0321 E Det Fjärde Inseglet
- 25 63-0322 E Det Femte Inseglet
- 26 63-0323 E Det Sjätte Inseglet
- 27 63-0324 E Det Sjunde Inseglet
- 28 64-0419 E Rättegången
- 29 62-1209 E Kom ihåg Herren
- 30 65-0725M De smorda vid ändens tid
- 31 65-1128 M Den enda av Gud föreskrivna Gudstjänstplatsen
- 32 62-1111 E Varför jag är emot organiserad religion
- 33 61-0827 M Nådens budskap
- 34 "Tjugonde århundradets profet"
- 35 60-0308 M Andebedömning
- 36 64-0719 E Att gå utanför lägret
- 37 64-0719 M Basunhögtiden
- 38 62-1231 E Kampen
- 39 65-0118 E Den avikande säden
- 40 65-0822 E En tänkande människas filter
- 41 63-0707 M Anklagelsen
- 42 60-0925 M Den dagen på Golgata
- 43 62-0909 E I Hans närvaro
- 44 65-0221 M Äktenskap och skilsmässa
- 45 63-1110 M Själur som är i fångenskap nu
- 46 65-0219 E Idag är detta skriftens ord fullbordat
- 47 65-0418 M Det är soluppgången
- 48 63-0901 M Tecknet
- 49 65-0429 E Att välja en brud
- 50 63-1222 E Passande gåvor
- 51 64-0126 E Vad skall vi göra med denne Jesus som kallas Kristus?
- 52 65-1207 E Ledarskap
- 53 62-0211 M Enhet

- 54 64-0802 M Den Himmelske Brudgummens
och den jordiska Brudens framtida hem.
- 55 65-0221 M Vem är denne Melkisedek?
- 56 62-1014 M En fullkomlig människas gestalt
- 57 61-1231 M Du måste bli född på nytt
- 58 61-0425 M Gudomen förklarad
- 59 62-0218 M Uthållighet
- 60 64-1227 M Vem säger ni att denne är?
- 61 63-1201 E Bara en gång till, Herre
- 62 60-1211 M Tio jungfrur och 144 000
- 63 64-0614 M Avtäckandet av Gud
- 64 63-1226 E Församlingsordning
- 65 65-1128 E På en snövit duvas vingar
- 66 62-0311 M Det största fältslaget som någonsin utkämpats
- 67 65-1125 E Kristi Bruds osynliga förening
- 68 62-0318 M Det Talade Ordet är den ursprungliga säden (del 1)
- 69 62-0318 M Det Talade Ordet är den ursprungliga säden (del 2)
- 70 62-0204 E Nattvarden
- 71 65-1212 E Nattvarden
- 72 63-0804 E Att kalla Jesus på scenen
- 73 61-0723 M Det alltid närvarande vattnet från klippan
- 74 65-0801 M Denna onda tidsålders gud
- 75 63-0728 M Kristus är Guds uppenbarade hemlighet
- 76 65-1204 E Uppryckelsen
- 77 63-0825 E Fullkomlig Tro
- 78 62-0531 E Konflikten mellan Gud och satan
- 79 60-0515 E Efesierbrevet, en parallell till Josua
- 80 62-0422 M Restaurationen av Brudeträdet
- 81 60-0518 E Guds uppenbarade söner, Barnskap
- 82 60-0522 M Ställningen i Kristus, Barnskap

Yttersta Tidens Budskap

Erling Eriksen

Ängsgatan 37

S- 67160 Arvika

Sverige

Telefon +46 (0)570 21465

Internet: www.budskapet.info